

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς Ἰταρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἡμερῶν ἡ μεγάλη ἐρώτησις ἡ ἐνδιαφέρουσα ὅλον τὸν κόσμον, ἦτο :

— Ἐχει πλειοψηφίαν ἡ κυβέρνησις ;

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ μετετέθη ἤδη εἰς τὴν ἐξῆς :

— Ἐχει πλειοψηφίαν ἡ ἀντιπολίτευσις ;

Καὶ μόνη ἡ μετωνομία αὐτὴ ζωγραφίζει πολὺ καλὰ τὴν παρούσαν κατάστασιν.

Ὑπὸ πολλῶν θεωρεῖται ἡ πλειοψηφία τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐξησφαλισμένη διὰ τοῦτο ἐσκηνόησαν πολὺ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου ἐν τῷ χορῷ τοῦ κ. Μελα τὰ μειδιάματα καὶ ἡ εὐθυμία τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Ἀλλ' ἐλησμόνησαν οἱ σκηνόησθέντες ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ἐπὶ τῆς ἀγχόνῃς ἀκόμη ἂν ἀναβῆ. . . ἢ μειδιᾷ. Ὡς πρὸς τὴν ἀταραξίαν εἶναι ὀλίγον Πάλλμερστον.

Ἰσχυρὸν κλονισμὸν παρήγαγεν εἰς τὴν κυβερνητικὴν φάλαγγα ἡ πρὸς τοὺς ἀντιθέτους ἀπομόλησις τοῦ κ. Σ. Βαλαωρίτου μετὰ τῆς οὐράς του. Ὁ κ. Βαλαωρίτης εἶναι παρά πολὺ Ἀγγλος, ὥστε νὰ μὴν ἔλαβεν καὶ εἰς τὴν σοβαρὰν αὐτὴν ἀπόφασιν ἀγγλικὴν πρόφασιν. Τὸ μετὰξὺ υἱοῦ Σπάρταλη καὶ ἐπιτετραμμένου ἐν Λονδίῳ Γενναδίου ἐπεισόδιον δὲν ἐξηρέθισε μόνον τοὺς ἐν Λονδίῳ ἐλληνικοὺς κύκλους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐδῶ ῥωμαίτους. Οἱ ἐκεῖ κατόρθωσαν νὰ κάμουν τὸν πορτικὸν γιατίσαρο. Ἐδῶ ὅμως μόνον ὁ κ. Βαλαωρίτης ἐσπαρτάρισεν ἀπὸ θυμὸν, ὅταν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν ἐζήτησαν νὰ τὸν πείσουν ὅτι ὁ ἐπιτετραμμένος μας κ. Γενναδίου δὲν ἐπρόδωκε τὸ ἔθνος εἰπὼν ἐν τινὶ ἀγγλικῇ συναναστροφῇ ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν υἱὸν τοῦ κ. Σπάρταλη.

Ἀλλ' ὅπου κατήντησεν ἡ θέσις τοῦ κ. Κουμουνδούρου, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ὤφειλον νὰ γνωρίζουν τοῦτο, διότι ἄλλως ὁ κ. Βαλαωρίτης τοῦ φεύγει καὶ

μετ' αὐτοῦ πέντε ἀκόμα ἀριστοκρατικῆ, στρογγυλῆ, ὀμιλοῦσα τὴν ἀγγλικὴν, ἀλλικὴν, οἰκοκρατικὴν ψῆφον.

Ἀπὸ τῆς γνωριμίας τοῦ υἱοῦ Σπάρταλη μέχρι τῆς ἀντιπολιτεύσεως τοῦ κ. Σπυρίδωνος Βαλαωρίτου καὶ ἀπ' αὐτῆς μέχρι τῆς παραιτήσεως τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐν βήμα. Διότι ὁ κ. Δούκας ἦτο εὐνοούμενος τοῦ κ. Βαλαωρίτου καὶ ἔπρεπε νὰ δείξουν οἱ κουμουνδουρικοὶ ὅτι, ὅταν φεύγουν οἱ εὐνοοῦντες κινδυνεύουν καὶ οἱ εὐνοούμενοι νὰ κτλ.

Ἡ ἔρις μετὰξὺ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ λέγεται ἔχουσα πολλὴν σέβιν μετὰ τὴν ἀνάγκην τῆς διοργανώσεως φάλαγγος ποδοκροκτητῶν ἐν ταῖς ἀκροατηρίαις τῆς Βουλῆς, ἀνάγκην ὅφ' ἧς ἐθερμάνθη πολὺ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ δὲν ἐθερμάνθη τόσον πολὺ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

Καταντᾷ εἰς τὸ τραγικὸν ἡ θέσις τοῦ Σιβιτανίδου. Κατήντησεν ὁ Παρίας τῆς Βουλῆς. Ἡ ἀντιπολίτευσις τὸν ἀποτροπιᾷζεται εἰς τὴν σάλα τοῦ Κουμουνδούρου εἰς ἀπεχθῆς, διότι ἀντικατέστησεν ἐν τῇ Βουλῇ, αὐτὸς, τὸν Χαδζίσκον. Μία φιλοδοξία δαγκάνει τὰ χεῖλη τῆς διὰ τοῦτο μέχρις αἵματος.

— Ἐπὶ τέλους, παραληρῶν ὁ πτωχὸς, λέγει, θά με ἀναγκάσετε νὰ κάνω κόμμα ἴδιόν μου.

Εἰς ποῖον κόμμα ἀνήκει ὁ κ. Καραπάνος ;
Μία Κυρία ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς
— Ἀπὸ τὸν Κουμουνδούρον παίρνει ρουσφέτια, ἀπὸ τοῦ Τρικούπη τὸ σπῆτι καμέλις καὶ ἀπὸ τοῦ Δεληγιάννη τὴ Νομολογία του.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Προχθές εκόρωσεν η κραινάδα του υπουργου των Στρατιωτικων κ. Βαλτινου.

Εις διαβατικος :

— Αφου δεν μπορεσε να βάλη φωτιά σ' την Τουρκία, εβαλε φωτιά στο δ'ζάκι του.

Εις ανγνωστος του εν τω Αθωι του Σββάτου αρθρου του κ. Φιλήμονος εναντιον της αντιπολιτεουσας, ενεκα της παραδοχης των εκ Θεσσαλίας και Ηπειρου βουλευτων :

— Μήπως ζητούσε ευκαιρίαν να γίνη κομμουνδουρικός ;

Ο σεισμός τον οποίον οι πολιτικοί μας εκάπουν να προκαλέσουν από Ταινάρου μέχρι των κορυφών του Όλυμπου περιωρίσθη εις 20 δευτερολέπτων σεισμόν... του Βώλου. Και πού είναι ο κ. Στεφανίδης με τους τόσων χιρίεντας αναρχματισμούς και αποκερλισμούς της λέξεως αυτής !

Το έσπερας της Κυριακής εν μέσω φαιδρωτάτου κύκλου συγγενών και φίλων ετελέσθησαν οι γάμοι του διευθυντού του παρά την πλατείαν Συντάγματος υποκαταστήματος της Οίνοποιίας Εύβοίας Σωτηρίου Ντομπρογιάννη, μετά της καλλίστης κόρης Εύγενίας Αμπζοπούλου, αδελφής του γνωστού Οίνοποιού.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

Η Εύθαλία διέτρεχε το κρίσιμον έτος. Διά τας Αθηνάκις, το κρίσιμον έτος είναι το είκοστόν πρώτον, όπως διά τους Αθηναίους είναι το τριακοστόν πρώτον. Πρίν του είκοστού έτους η Αθηναία είναι πεταλούδα εξ ένστικτου· μετά το είκοστόν γίνεται πεταλούδα εκ συμφέροντος. Τότε πρόκειται μόνον περί έρωτος και ο έρωσ είναι εκλεκτικός· αναγκάσκατε τον έρωτα να παραδεχθ η έν σύστημα, δότε του θρησκείαν, κάμετέ τον συνταγματικόν η δημοκρατικόν, επικούρειον η πανθειστήν, και θα τον ιδήτε με μίαν βαθυτάτην υπόκλισην να σας στρέψη τά έρατεινά του νότα. Αλλ' ο γάμος έν Αθηνάκις έπαυσε πρύ πολλού να είναι εκλεκτικός.

Ακούετε τότε τους γονεΐς να συνομιλώσι, να διαβουλεύωνται. Όταν ο σύζυγος προτείνη ένα και η σύζυγος δεν της άρεισει, η άπάντησις του πρώτου είναι σχεδόν τυπική :

— Μα μή νομίζης πως το κορίτσι μας είναι δεκάξη έτων. Πέρασε τά είκοσι, ποιόνε θα της δώσουμε ;

— Όταν η σύζυγος προτείνη και ο σύζυγος δυσκναχσε-

ΧΟΡΟΙ.

Η επινόησις της κ. Μ. Μελά να εισαγάγη και παρ' ήμιν ποικιλίαν τινα έν τη πληκτική πλέον μονοτονία των ξηρών ξηρών, εν τραε και ντεκολτέ, χορών επέτυχε θαυμασίως και εις το μέλλον άποκρέω άνευ χορών μητρημεμένων θα έχωσιν όσην νοστιμάδα τά καθ' εκάστην άποκρηάτικη νύκτα πλημμυρούντα πσων άμυδρως φρετιζομένην αίθουσαν ανάλαττα δόμινα.

Όλοι μασκαράδες. Εις το σύνθημα αυτό του κ. Μελά έπυλλαπλασιασθήσαν όλων των έντύθη βαπτικων έργοστασιών οι εργάται και αι εργάτιδες και εις την Ευρώπην ακόμη άκρετή έγένετο εργασία όπως μασκαρευθούν Αθηναίοι και Αθηναίκις.

Ότω δίδουσι ζωής σημεΐα και αι πτωχάι έν παντί καλώ Αθήναι.

Αναρχίνεται καλλονή, αναβλαστάνει καλαισθησία, επιδεικνυνται κόκκοι ευφύιας, φωτοβολει πλούτος και βεδοισύται, ότι δύνανται και αυτάι να παρακολουθήσωσι την σύγχρονον κοινωνικήν ανάπτυξιν.

Λυπηρόν όμως, ότι πσασ αυτή η κινήσις έγεννήθη με το άνοιγμα του μασκαροποιείου του κ. Πανκυλή και ανακριβάλως θέλει καταπαύσει με το κλείσιμον αυτού.

Και θα έχωμεν πάλιν την άσχημάν μας, τον κοινορτόν μας, τους ποιητάς μας, τους πολιτικούς μας, τους δημοτικούς συμβούλους μας, τον Δέ Κάστρον μας, την πλατείαν του Συντάγματος, την όδόν των Πατησίων και όλκ τά άλλα στοιχειά, άτινα συνιστώσι τον έν Αθήναις βίον, όταν δεν χορεύη ο κ. Φώρδ και δεν μασκαρεύεται η κ. Μελά.

Αί τρεις εύρεται αίθουσαι της κ. Μελά, ως περιεργά-

τη, η αυτή άπάντησις γίνεται εκ μέρους της πρώτης πρής τον δεύτερον.

Κυρίως αυτά συμβαίνουσιν έν τη μέση τάξει, ήτις δικαίως φρονεί ότι εις την πλάστιγγα έρ' ης θα τεθ η προΐξ, διά να την ιδη ο υποψήφιος γαμβρός βαρύνουσαν, πρέπει να συμπαρασταθούν και άλλα πλεονεκτήματα, ιδίως αι δύο γυμναί άρεται πάσης κόρης, νεότης και καλλονή. Γυμναί, διότι αυτός μόνον βλέπομεν διά γυμνών οφθαλμών και περί αυτών μόνον δεν υπάρχει διπλή γνώμη.

Η άνωτέρα τάξις λέγει : Δεν έχωμεν ανάγκη η κόρη μας έχει προΐκα. Πολλάκις η χρυσόμαλλος θυγάτηρ γίνεται όμογενής από ηλικίαν, πολλάκις υποπίπτει εις άκαρτέμα . . . καθόρθωτον, το όποιον δεν σκεπάζεται. Οι γονεΐς ούχ' ήπτον δεν συγκινούνται διόλου· είναι πεπεισμένοι ότι η ο ευτυχής ώθήσας την κόρην εις την άκαρτέην η άλλος έντελώς άθώος πάσης ώθήσεως, μάλλον δε ο δεύτερος η ο πρώτος, θα της ζητήση μετά δακρύων την χειρά της.

Θά με πιστεύσητε αν σας ειπώ ότι η Εύθαλία ήτο κρημα των δύο αυτης συστημάτων ; Ότι επόθει και έραστήν και σύζυγον ; Ότι θα ίκανοποιείτο έν εύρισκα το έν η το άλλο ; Ότι την έδακμόνιζεν ήτο, εις ύν καιρόν άνάγκεται η παρούσα διήγησις, η χηρεία εις ην εύρίσκατο εκάτερον των δύο τούτων ειδών της γυναικείας ψυχολογίας ; χηρεία έν άκμαιστάτη κερθενία. Η μή-

ζομαι μόνος, πρίν η άντηγήση έν αυταίς του μασκαρο-πλήθους ο φοβερός θόρυβος, μοι ρκίνονται ως τρία κομψά δωμάτια καλλιτεχνικής εκθέσεως. Είνε τόσον λεπτή η εργασία των ποικίλων εκει άντικειμένων, τόσον ζωηρά η παράστασις του έν αυταίς καλού, τόσον τεχνική η διασκευή αυτών, ώστε δεν αποκλμνει έντροφών ο οφθαλμός.

Περί την 9ην άρχονται εισέροντες οι όμιλοι των μασκαρευμένων.

Από του θέρους έν τη δημοσία μουσική του Πειραιώς είγον να θανατώσω τοιαύτην χρωμάτων άπειρίαν. Ανά πέντε η δέκα λεπτά αναγκάζομαι να τρίβω τους οφθαλμούς μου, φοβούμενος μη μασκαρευθούν με κένεν κόκκινο δομινού οφθαλμίας.

Βλέπει τις, ως έν όνειρω μετ' άνάγνωσιν μυθιστορήματος, ανθρώπους της σφιγώσεως εποχής Φραγγίσκου Α', Λουδοβίκου ΙΔ', όμιλει προς τας ευγενείς δεσποίνας της Ισπανίας, εκπλήσεται πρό της ζανθής ένσαρκώσεως της Μαργαρίτας του Γκαίτε, διέρχεται έγγυς της ένόπλου Αρτέμιδος, τείνει την χειρα προς τον Αβδούλ Καδέρ, φαντάζεται τους Τζαβέλλας πρό χιονάτης φουστανέλλας, ανδιάζει πρό έμφανίσεως δομινού και συμπαιθεϊ τον άειπαρθενον Κισλάρ Αγά.

Το παρελθόν αναζητ και ως διά μαγείας από τινος του παραδείσου γωνίας αναγνωρίζει τις ζωσας τας εικόνας των ώραιοτέρων εκείνου στιγμών.

Τα όμματα μου προσκολλώνται άκόρεστα έρ'ένος χρυσού κολοσσού. Είνε η γίγας μου.

Αν ήτο τόσων ώραια η Marguerite de Valois, αυτή μόνη θα ήρκει να λαμπρύνη του αδελφου της την αλήην.

Τί φιλική των κυριών ! Αριθμώ δέκα έπαξ Βασιλίσ-

σας και καμμίαν Βασίλισσαν του χορού. Μέσω του άπλέτου φωτός, του όποιου την έντασιν δεν ήδυνήθη να εξασθενήση το γυνάρι άπόν, δεν αποβάλλαι την γοητεία της η Αττική Νύξ. Το φως υποχωρεί πρό του σκότους της και θα επροτίμων να μην ιδω πλέον της σελήνης τον δίσκον, αν ήτο δυνατόν να με θωπεύση άκτις των δύο άστέρων της.

Αλλ' αφέγει ταχεία και εις το διατί μου άκούω : — Διότι θα ζημερώση.

Το κόκκινο γακιδέ άφελούς κισαρφιδού παλαίει κατά των άδακμντινων της κεφαλης κάσμων και επί τέλους τοίς διακρισθήτει την νίκην.

Οι οφθαλμοί της εισί γλυκύτεροι των τόνων της κιθάρας της και τά χείλη της όμοιάζουν δύο κομμάτια κοράλι.

Θά ήμην εύχαριστημένος και με μίαν ψύχα της καλλονής της αν με ήλέει μόνον.

Διά την Μαργαρίταν θα έμιμούμην τον Φάουστ. Θα έδιδον τον θάνατόν μου εις τον δαίμονα ίνα δεχθ η την ζωήν μου ο άγγελος.

Αλλ' χάσκω· δεξιζ και άριστερα και θαυμάζων τά τόσα θαυμάσια εύρίσκωμαι χωρίς να το έννοήσω εις το καπνιστήριον.

Εκει όλοι οι έρυθρόφρακοι, αποτελούντες τον κύκλον των σοβαρών καπνίζουν και φλυαρούν. Δεν δύναμαι να τους εκλάθω ειμή διά caniches .

Ο κ. Κομμουνδούρος, μελανόφρακος όμως αυτός, φρίνεται φαιδρωτάτος, άνκατήσας το μειδιάμα του, άφ' ότου εύρέθησαν σύμφωνοι με τον Τρικούπην εις το ζήτημα των εκλογών της Θεσσαλίας.

Ο Κισλάρ Αγάς συνδικλέγεται μαζύ του !

την πρέπει να πιστεύητε ότι συνεμερίζετο την στενοχωρίαν της κόρης· τουτο σας φαίνεται όλίγον παράξενον, αλλά συλλογισθήτε ότι το έσωτερικόν της οικίας, εις ην σας εισάγομεν, ουτε επί άκαρτέω πατριω ή μητρικω δεσποτισμω διεκρίνετο, αλλ' ουτε καθιέρωσε την έλευθερίαν εκείνην καθ' ην πολλάκις ο έραστής περιέρχεται εις άμφιβολίαν προς ποίαν διεύθυνσιν να στρέψη τά έρωτικά του πυρόβολα, προς το μέρος της μητρός η προς το μέρος της κόρης. Η μήτηρ της Εύθαλίας είχεν άσπασθή άπλουστάτην μέθοδον. Όταν ο έραστής ήτο του γούστου της, προσπειοίετο ότι ουτε έβλεπε τίποτε, ουτε ήκουε· ένιοτε μάλιστα δεν περιωρίζετο εις τοιαύτην άρνητικήν θέσιν· όπως ως καλή νοικοκυρά δεν ήνεύγετο να βλέπη το ελάχιστον σκύβαλον, ούτω έσκοπούε μετ' αυτου ζήλου πσν πρόσκομμα, όπερ ήδυνάτο να τεράζη την εύδωσιν των έρωτων της Εύθαλίας της.

Αν θεοφοβούμενη τις γείτων τη παρητήρει ότι δεν κάμνει καλ' η άφρινε τόσων μακρ' σχοινί εις την Εύθαλίαν, εκείνη περιωρίζετο η άπανταξ ίλιαν διπλωματικώς : ο θεός να την φωτίση σ' το καλό.

Εκείνο το ουδέτερον σ' το καλό δεν ήτο ειμή άρσενικώτατον : «σ τον καλόν». Κζι την εύχήν αυτήν την έλεγε μετά πόνου οχι άποκλειστικώς μητρικω. Υποθέτομεν ότι πσασ μήτηρ ήτις δεν υπερέθη το τεσσαρακεστόν έτος, και η της Εύθαλίας μόλις ήτο τεσσαρακαταύτις, αίσθάνεται άόριστον εύχαρίστησιν εις τους χρυ-

ρούς αυτούς έρωτας, ώσκειν δεχομένη την θερμήν άντανακλασίν των εις τά χλιαρά ήδη στήθη, τά όποια όμως είχαν διελθει άλλοτε διά πυρός και σιδήρου . . . δυναμωτικω.

Δεν ήδυνήθημεν να εξακριβώσωμεν υπό ποιον αυξοντα άριθμόν ήτο σημειωμένος εις το πρωτόκολλον της Εύθαλίας ο παρών έρωσ, διότι την είχαν γνωρίσει υπό το κράτος μελαγχολίας γεννηθείσης εκ της λύσεως αυτού και δεν επόλμων να την υποβάλω εις τόσων άδιακρίτους άνακρίσεις· αλλ' εξ όσων ήδυνήθην να έννοήσω, η Εύθαλία έν τω κεφαλίω του άδεσπότου έρωτος εκυμάνετο μεταξυ πείρας και άπειρίας.

Διά τουτο, όταν παρά τη οικογενεία ήτις κατώκει το κάτω πάτωμα της οικίας, έμαθεν ότι εις την εύρείαν σάλα την όποιαν συνήθως έννοιάζεν, ενεκατέστησαν δύο νέοι φοιτητάι, πολυ καθως πρέπει, κατά την ορράσιν της οικοδεσποίνης των, ουτε την υπερβολικήν άφέλειαν άπειρου κύρης έδειξε, να έγη εις το παραθύρον επαναλημμένως διά να δη τι πράγμα είναι οι νέοι φοιτητάι, ουτε την στρατηγικήν πεπειραμένης εις τά έρωτικά μετεχειρίσθη, στρατηγικήν δολίαν, προχωρούσαν δι' ύπονόμων, δι' ένεδρών, διά ψευδων εξόδων και προσπονημένων άμυντικων διαθέσεων. Η Εύθαλία μόλις μετ' μίαν έβδομάδα είδε τον ένα και μετ' τινας ήμέρας και τους δύο.

— Γιατί έγεινες Τούρκος ;
 — Για να μη έχω ποτέ πόλεμον μαζί σας.
 'Αλλά ή contredanse έτελείωσε και νέοι καπνιστάι έμφανίζονται, μετ' όλίγον δε άποτελείται μικρός κύκλος μασκαρεμένων περι τόν κ. πρωθυπουργόν.
 'Ο Κισλάρ 'Αγας κλίνει εις τό ούς του :
 — Μα δέν ήμπορείς να κάμης χωρίς να ήσαι μεταξύ μασκαράδων ;
 Μάτην έδώ άναζητεί τό όμμα μου και τόν λευκότριχα νέον. Δέν έννοει ν' άφήση ούδ' επί στιγμήν τό σαλόσι του χορού, εις τό όποτον βάλς πεταχτό σύρει κ' έμέ.

Τόν άνακκλόπω με κυανόχρον άργυροκέντητον στολήν. Τρέχει κατόπιν τής 'Αρτέμιδος, ίσως με τήν έλπίδα να γείνη Ένδυμίων.
 'Η 'Αρτεμις αύτή, τής όποιος ό έλαφρός πούς είνε πηλασμένος εις κάλτσαν και γόβα, τί να κυνηγή έδώ μέσα ! 'Ηθελα να ήμουν πουλί να κυνηγούσε έμένα.
 Τά βέλη της μένουν έν τή φαρέτρα, διότι τοςέουν οι όφθαλμοί της.

Αί μάγισσαι άποτελοΐσι τήν πλειονοψηφίαν. Έως πού φθάνουν αι γυναικες ! Μάγισσαι θέλουν να λέγωνται, έστω και άν μόνον άπό τά ρούχα των.
 'Αλλά :
 que de magiciemes et pas une seule enchanteresse !
 'Ινδή χορεύτρια πετξ έμπρός μου. "Αν είχον τόσην εύ-

Περισσότερον περιέργοι τής Εύθαλίης οι άναγνώσταί μου, μολοντι πιστεύω άπό τούδε ήρχισαν να τήν κακολογώσι καθ' έκαστούς, έπιθυμούν να γνωρίσουν τό ποιόν των δύο ήρώων μας. 'Ανάγκη λοιπόν να κατέβωμεν εις τό πρώτον πάτωμα, να εισέλθωμεν εις τό διαχωρισμκ τό ένοικιασθέν εις τούς δύο, να τούς ιδώμεν, να τούς πλησιάσωμεν, να μάθωμεν κάτι τι περι αυτών, να περιεργασθώμεν τήν διακόμησιν των δωματίων των, να ριψώμεν βλέμμα αδιάκριτον επί τής ιματισθήκης των, ν' άκούσωμεν τούς άστειμούς των, να διδώμεν τό αίσθημά των, να γνωρίσωμεν μερικας ιδέας των και να γνωρισθώμεν με τόν τρόπον του βίου των.

'Εποφεληθώμεν τήν στιγμήν καθ' ήν ό εις άκροαται τά περι τυρικού ισού όλίγα μαθήματα του Καθηγητού κ. Δηλιγιάννη έν τώ Πανεπιστημίω και ό άλλος άναγινώσκει άρθρον του Ζολζ εις τό Φιγαρώ έν τώ καφενειώ Γιαννοπούλου και εισέλθωμεν εις τό δωμάτιόν των. Ευρεΐα, μάλλον όρθογώνιος αίθουσα, μεσημβρινή, άκτινοβολούσα τήν στιγμήν αύτήν υπό λαμπρού ήλιου, άποτελει ως προς τήν επίπλωσιν μέσον τινά όρον μεταξύ των τυπικών δωματίων των ξενοδοχείων και των γυνών τετρατοίχων των 'Αθηναίων οικοδεσποινών, αΐτινες δέχονται φοιτητάς. Δύο σιδερά κλίνας, ή μία άπέναντι τής άλλης, προχωρημένοι προς τό μέρος τής θύρας, μεταξύ δε αυτών και των άπέναντι παραθύρων τόσος τόπος όσον καταλαμβάνουν δύο γραφεία φοιτητικά, τούτέστιν άπλξ τραπέζια, εις νιπτήρ αρκετά μεγάλας και δύο κρεμαστήρες, έκτελούντες χρέη ιματισθήκης τής ώρας, και ύπ-

μορφών αι γυναικες των 'Ινδιών, εκεί θα ήτο τό κέντρον των γαμβρών.

Μου έκάρφωσε δύο βλέμματά της και έκεκάρφωσε τόν νούν μου.

'Η περισυνή διαβόλισσα λείπει άπόψε.
 Τόν βόλον της παίζει μία διαβολίτσα, ή όποια δέν έχει διαβόλου άσχημία, αλλά με τήν μελαγχροινάδα της σου φιλοδωρεί χιλίους διαβόλους μέσα σου. 'Αν τήν έβλεπεν, κρυμμένος εις καμμίαν γωνίαν ό Κωχτήης, θα έψιθύριζε δειλά δειλά τούς στίχους του εκείνους :

Θεέ μου, βλέπω σατανά άγγελοκαμωμένο
 Που στών ματιών του με τραβά τόν 'Αδη να μη χώση.

'Η διαβολίτσα μ' έγκαταλείπει παρά τήν Μαρίαν των Μεδίκων, χήραν. Είνε παρελθόν καλλονής και ένεστώς προκλητικότητος. 'Οποια εξαψις με φλογίζει ! 'Επί τέλους τολμώ να τήν έρωτήσω, διατί χήρα Μαρία, και μειδίωσα μοι άπαντά :

— A la recherche d' un mari.
 Και άλλ' ό Κισλάρ 'Αγας με άγριοκυττάζει.

'Ο φίλος του Φιλήμονος Μενέλκος φέρει τήν ρουστα νέλλαν του θυρωρού του. Τώ πηγαίνει τόσω καλά, ώστε μου έρχεται να τόν έρωτήσω άν εύρίσκαται καλό βοΐδιον εις τό μαγαζί του.
 'Ακούω μίαν φωνήν :

αυτούς δύο σιδερά κιβώτια. 'Η τοιαύτη άναλογία ήτο έπιθεβλημένη υπό τής ανάγκης τής οικοδεσποίνης του να έχη εξ ίσου ευχαριστημένους και τούς δύο ένοικιαστάς της, πρ'έκαστου των όποιων θα έλάμβανεν άνά έν κατξ μίνα εικοσάδραχμον, διότι τό δωμάτιον ήτο πολύ ευρύχωρον, ή οικία πολύ καινούργη, ή όδός πολύ κεντρική και οι φοιτητάι πολύ καθώς πρέπει. 'Αρνού ούδέποτε έξηρότηρον κατ' οίκον, συνήθεια όχι τόσον άσυνήθης παρά πολλοίς των φοιτητών, ούτε καν ήσαν θαμώνες του Ξενοδοχείου του Εύδη ή τής Μακεδονίας, αλλά εδειπνουν και έγευματίζον πάντοτε εις τό Ξενοδοχείον των 'Αθηναίων, τής 'Αττικής και του Στέμματος ένκλλάξ. Τά κιβώτια των ήσαν πλήρη, ή πλύντρια κατξ δεκαπενθήμερον εκυπτεν υπό τό βάρος των άσπρορούχων και συχνά πυκνά παρουσιάζετο παξί ράπτου, πιλοπόλου ή ύποδηματοποιού, φέρων καινούργη ένδυματα, ύποδήματα ή πύλον. Αύτά κάμνουν μεγάλην έντύπωσιν εις οικοδεσποιναν ένοικιαστριαν τρείς ή τέσσαρες τοιαύται επισκέψεις τήν ανάγκησιν και όταν παρέλθουν τρείς τέσσαρες ήμέρες μετά τήν πρώτην του μηνός να μη ζητή τό ένοίκιον, αλλά να άρίνη τόν κύριον έλεύθερον να πληρώνη όπόταν θέλη. 'Υπάρχουσι φοιτητάι κερδοσκοπούντες επί των ψυχολογικών αυτών διαθέσεων και πολλάκις συνεννοούται μετ' άλλων συμφοιτητών οΐτινες τυλίσσοντες εις χρωματισμένον χάρτην παλαιόν πύλον ή παλαιά ύποδήματα έπιστέλλουσι διχ μιξς μάγκας εις τόν έχοντα ανάγκην τοιούτων έπιδείξεων φίλων των, όστις πάλιν άντεπιστέλλει αύτά τήν επαύριον εις τόν έν τή αύτή περιπού ανάγκη δικτελούντα συνάδελφόν του. (άκολουθεί)

'Ο Μενέλκος με τήν στολήν του θυρωρού του, δέν είναι μετρημεισμένος είναι με τά ρούχα του.

'Ο κ. Συγγρός είνε άπλούστατα μασκαρεμένος. Φέρει εις τόν δεξιόν βραχίονα τό έμβλημα του Έρυθρού Σταυρού, ένα ύπενθυμίξη τας ευεργεσίας του. 'Η κυρία του ήμως όμοιάζει κινητόν άδαμαντωπωλεϊον.

'Ο Κισλάρ 'Αγας καθίσταται άντικείμεν ν τής γενικής προσοχής. 'Η ένδυμασία του είνε μ'ρι καρφίδος έντελής και όμως θα πήγαине καλλίτερα εις τόν διπλωματιδέα Σορ. όνην. Τόσα του ψιθυρίζουν αι Κυρίαί, ώστε εις άλλον μετρημεισμένων χορόν πρέπει, λέγει, να γείνη Σολομών με χαρέμι.

'Αρχεται ή τρίτη contre-danse. 'Ο ξανθός ζυθος τής Βιέννης ήργάσθη πολύ διχ τήν ζωηρότητα της.

Τά πρόσωπα όλων είνε ροδισμένα και οι πόδες κινούνται μόνοι των.

'Απέναντι μου έχω τήν Πομπαδούρ, τήν ώραιάν έννοουμένην Λουδοβίκου ΙΒ'. 'Αν άνέξη ή πτωχός βασιλεύς θα τήν άνεγνώριζε. Δέν έξήλειψεν ό χρόνος ούδ' αύτήν τήν παρά τό χεϊλός της έληάν.

'Εγγύς αυτης χορεύει έτέρα έννοουμένη, δύσθυμος όλίγον, διότι ό έννοσάν δέν είνε παρών.

Εις τήν άπέναντι αίθουσαν διακρίνω μίαν 'Ανδαλουσίαν καλλονήν, τήν όποιαν συχνά θαυμάζουσιν οι θαμώνες τής πλατείας του Συντάγματος. Είνε ή 'Ανδαλουσία του Musset.

Avez vous vu dans Barcelone
 Une Andalouse au sein bruni,
 Pále comme un beau soir d'automne ?

Και άν ή μαρτύρα της άντι λευκής ήτο μαύρη, θα ήτο και ή ένδυμασία της έντελής όσον ή εύμορφία της.

'Ολοι άπορούν, διατί λείπει μία κυρία 'Υπουργού. 'Εκρουλόγησε, δέν τής ήλθε ή φορεσιά, είνε θυμωμένη ; Τινές λέγουσιν, ότι κατασκεύασε τρία costumes, και ότι διαίληθεν όλην εκείνην τήν νύκτα σκεπτομένη πύον να εκλέξη.

Χωρίς να τό θέλω, ή διάδοσις αύτη μου άνέμνησε του Buridan τόν όνον, σξς ζωώ συγγνώμη κυρία μου, ό όποιος έψόφησε τής πείνας μη δύναμένος να κάμη έκλογήν μεταξύ τριών δεματίων χόρτου.

'Εχει παρέλθει τό μεσονύκτιον, όταν εύρίσκαμαι πρό μεγαλοπρεπούς έν τοίς επικειμένους τραπέζης. Μετά τόσην κόπωσιν των όφθαλμών και των ποδών πρέπει να έργασθή και ό στόμαχος όλίγον. 'Η εύγενεστάτη οικοδέσποινα εφρόντισε να τώ παρασκευάση τήν τερπνοτέραν έργασίαν. Αντικρύ μου τρώγει ένα παχουλό άγγελουδι, θέλει να ταμπήση άπό όλα συγχρόνως και τό γαλανό του ματκάι είνε κερφωμένο εις τά γλυκίσματα. Πωλεί άνθη, αλλά θα ήτο φυσικώτερον άν μετρημειζετο εις κουφέτο.

'Ο καμπάνιτης και ό τής Βιέννης ζυθος και άλλων ειδών πολλών οινοί διακύνουσι πέριξ μου θυρωβόδη εύθυ-

μίαν. Φαντάσου δε να πίνης μέσα σε τόσα ζωντανά λουλούδια ! Τί ποιήσεις ! 'Εντός του ειδικίμονος αυτού βασιλείου, μία παραδούχος όσον μυτούχος νόμψη ύφίσταται δεινήν πολιορκίαν άπό τούς γαμβρούς, εις τόν κύκλον των όποιων ήμως δέν βλέπω άπόψε τόν 'Αλέκον Νέγγρην.

'Ο πράσιος διευθυντής του 'Αρχαγγέλου, τρίς επιπίπτει κραταιός φαγάς έναντίον τής τραπέζης και αι παροψίδες καταπίπτουσιν άλλεπάλληλοι. Τόν άφίνω τρώγοντα άκόμη και τρέχω να εύρω τήν θέσιν μου διχ τό κασιλλίον.

'Ο κ. Ρηγάδης και Σεργιέρης διευθύνουσιν αύτό.

Καίτοι ή χωρητικότης τής οικίας είνε δυσανάλογος προς τήν έκτασιν των σχέσεων τής κ. Μελά, έν τούτοις μεγίστη επικρατεί τάξις.

Αί φυγοσοκι είναι πλέον κοιναι, αλλά πάντοτε επιτυχεΐς έν τή έκλογή.

Τας προτιμήσεις τας περισσοτέρας έχει ή λευχείμων έννοουμένη. Παντού έννοουμένη.

'Εχουν δύσει οι άστέρες πρό πολλού και οι πωλητάι του σκαπέτου ιστανται έννοι πρό των μασκαρεμένων όμίλων, οΐτινες περι τήν θην τής προίξας μάλις άρίνουσι τόν οίκον του κ. Μελά εις τήν συνήθη του ήρεμίας.

Μάριος.

ΕΝΑΣ ΜΑΣΚΑΡΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ

Χάριν των προς τήν κόρην Κατηγακούλαν ευγενών κισθημάτων αυτού άπεφάσισε και ό κ. Κουτουφέρνης να γείνη μασκαράς, κατξ τας μασκαρένας αυτάς ήμέρας.

Και έγεινε.
 Δέν είνε μικρόν τό να γείνη τις μασκαράς υπό ευγενών αισθημάτων όρμώμενος, ένθ άλλοι γίνονται υπό πικτριωτικών. Τά παραδείγματα, διχ τό άσκανδάλιστον, ας λείπουν.

'Ο φίλος Κουτουφέρνης είνε φοιτητής, και έχει πληγήν μέσ' τή καρδιά που του την άνοιξε μιχ νέκ πλουμισμένη, κατξ τόν Έρωτόκριτον.

'Ο κ. Κουτουφέρνης είνε νέος δηλωμένος μεν ως τριάκοντα και δύο έτών, φόβω έπιστρατεύτας, πράγματι όμως μάλις ιδρώνει τό μουστάκι του.

Εις τας έπτά λοιπόν τής περασμένης Κυριακής, εύρίσκατο εις τό δωμάτιόν του, με μίαν δοράν διαβόλου έξηπλωμένην επί τής κλίνης του.

'Ιδού μικρά σκιαγραφία του δωματίου του.

'Από πίσω άπό τήν πόρτα έκρέματο τό μοναδικόν σουρτουκό του μετά του μονακρίβου πανταλονίου του, ένός υποκαμίσου και του καπέλου του επ' αύτου, επ' ού πάλιν ή κάλτσαις άπό τό γαϊτανάκι των επί του κερ-

φίλου στηριζόμενοι ἐκρέμαντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀρελῶς.

Παρά τὸ παράθυρον, οὐ τὸ σπασμένο τσάμι ἐφάσσετο μὲ μίαν ἐρημερίδα, ἦτο τοποθετημένο τὸ ἀδαφὲς τραπέζι του, ἐπιστρωμένον διὰ *Τηλεγράφου* λαθωμένων, ἐφ' ὧν μία βέργα καὶ ἓνα κατοστάρι φωμὶ γάσικο, ἀνεμεινόν τὸν μέλλοντα νὰ καταβροχθίσῃ αὐτὰ κ. Κουτοφέρην.

Πλησίον αὐτῶν καὶ ἐπὶ δύο τριῶν βιβλίων ἡ σπασμένη λάμπα ἐπέεγε ἀμυδρὸν φῶς, τρεμοσβύνουσα, ἐλλείψει πετρελαίου. Ὑπῆρχε καὶ ἓνας σουγιᾶς κολοκοτρώνης ἀπειλητικῶς ἀνοιγμένος.

Παρά τὴν τραπέζαν ἦτο τοποθετημένη ψάθινη καρέκλα μὲ τὸ πεσικίρι ἐπ' αὐτῆς κρύπτουσα ὑπὸ τὰ σκέλη της κανάτι πληρωμένο καὶ ἀνευ χειλέων.

Τὸ κρεβάτι τοῦ κ. Κουτοφέρην ἦτο ζεστρωτό, ἔκειτο δὲ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς εἰπομεν, κουστοῦμ μασκκαρένιο διαβολικό, τοῦτ' ἔστι ἓνα παρδαλὸν πανταλόνιον, καὶ ζακέ μετὰ προσωπίδος πανίνου ἥτις ἔφερε κέρατα παραγεμισμένα, μὲ πύτουρα. Εἶχε δὲ καὶ κουδουάκια καὶ οὐρά.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπακούμβη μακρὰ διαβολικὴ ράβδος μὲ γάντζο στὴν ἀκρᾶ

Διὰ τῆς ἐνδυμασίας ταύτης ὁ κ. Κουτοφέρην εἶχεν ἀποφασίσει νὰ γείνη διάβολος μὲ κέρατα διὰ νὰ πειράξῃ τὸ πουλάκι του, τὴν Κατηγούλα.

Ὁ φίλος Κουτοφέρην μὲ τὸ κοντό του πουκαμισάκι, τὸ σάβρακο καὶ τῆς παντοφλῆς του ἐσουλάττερνε ἐντὸς τοῦ δωματίου του, καθόσον, φαίνεται, τὸ εἶχε βάλει στὸ κέρι, καὶ ἐξεφύλλιζεν ἓνα γαρούφαλον μονολογῶν καὶ λέγων :

— Θὰ μὲ πάρῃ, δὲν θὰ μὲ πάρῃ, πάρῃ, δὲν πάρῃ— ἄς ἀλλάξωμε καὶ φύλλο—δὲν θὰ μὲ πάρῃ, θὰ τὴν πάρω, θὰ μὲ πάρῃ, δὲν θὰ τὴν πάρω—πάρω, πάρεις, πάρει, μὲ πέρνει, τὴν πέρνω . . . Ὡχ, ἀδελφε, μασκκαρλίκια . . .

Τώρα ἀπὸ ἓνα λουλουδί περιμένω νὰ μάθω, ἂν θὰ τὴν πάρω, ἐνῶ γνωρίζω, ὅτι θὰ μὲ πάρῃ. . . Ἀγάπη τὸ διαολοκρίτσι ποῦ μοῦ τὴν ἔχει! Μὰ κ' ἐγὼ δὲν πάω παρακάτω. Τὴν ἀγαπῶ ποῦ τρελλαίνομαι. Καὶ εἶνε ἀξία ἀγάπης, πράγματι, ἡ δικολομένη . . . Κατηγούλα, ψυχὴ μου Κατηγούλα, καὶ ποῦ νὰ εἰξευρεθῆ τί μασκκαρλίκι ἐγὼ ἀπόψε νὰ σοῦ πιάξω . . . Γιὰ φαντάσου, γαμβρός ἐγὼ καὶ νύφη ἐκεῖνη! . . . Μάτια μου, μάτια!—κί μὴ θυμῶνεις . . . Ὡχ καὶ μὲν, σοῦ χοράτεψα, ἔλα μὴ μοῦ χύλιασες, αἱ! αἱ! νάτα δά. Ἄς ἦνε, δὲν τὸ ζανακάμω, ἄλλη φορὰ . . . Ἀγαπήσαμε; . . . Ναι . . . τί ἔλεγα; Ἄ ναι. Γαμβρός ἐγὼ, δηλαδὴ νεόνυμφος καὶ νύφη ἐκεῖνη, βγαίνομε ἀλλαμπρατσέα, χειραγωγούμενοι διὰ τῶν ἀγκῶνων, μὲ τὰ γάντια μου, τὸ ψηλὸ καπέλο—ἔιντε πάλι, Κατσιμπαλη, θὰ μοῦ τὸν τραβήξῃς τὸν παρᾶ,—σοῦ ἔχει ὅμως ὁ μασκκαρᾶς κατὶ καπέλλα, φίνε, φινίσμα—μὰς βλέπουν οἱ φίλοι, φόρα τὸ καπέλλο ὁ ἓνας ἀπὸ δῶ, κάτω τὸ καπέλλο, ὁ ἄλλος ἀπὸ κεῖ, καλὴ μέρα σας, νὰ ζήσητε νὰ χρονίσατε, εὐχαριστῶ, . . . νὰ οἱ φίλοι, γαρούδα τὸ μάτι των! Ἐγὼ πλέον κουράστηκα τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ χαϊρέτα τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον ὡς ἄλλος βασιλεὺς . . . Τὸ βράδυ στὸ σπιτί . . . ἄχ! ἄχ! καὶ τί ἐγὼ νὰ σοῦ κάμω, Κατηγούλα, καὶ τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς ἀπὸ μέ. Ἐννοια σου καὶ θὰ σοῦ δείξω τί ἐστὶ βερύκοκο . . . Πολλὰ εἶπαμε, ἄς ντυθοῦμε. Ἐμπρός, κύριε διὰ βουλε, εἰσελθε εἰς τὸ διαβολικὸν δέμα σου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ φίλος Κουτοφέρην ἤρξατο ἐνδύομενος τὴν διαβολικὴν του μασκκαράτα, ἰδὼν δὲ τὰ ψευδῆ κέρατα αὐτῆς :

— Βρέ, ἀνεβόησε, μούφυγε ἡ ἰδέα. Αὐτὰ τὰ κέρατα δὲν κάμουν φιγοῦρα. Ἐπρεπε νὰ πάγω στὴν ἀγορὰ νὰ πάρω ἓνα δύο τραγίσια νὰ τὰ κολλήσω ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. Ἡ νὰ ἔχη τις κέρατα φυσικὰ ἢ ἄς λείπουν. Ἄς ἦνε. Ὅταν πανδρευθῶ, καὶ ἔχουμε ζωὴ τοῦ χρόνου, τὰ φτειάνω ἔτσι! . . .

Ἐνδυθεὶς ὁ φίλος Κουτοφέρην ἔλαβε τὴν ἀγκυλοφόρον μακρὰν ράβδον του καὶ ἐξῆλθε.

Τὸ σχέδιόν του ἦτο διαβολικὸν τῶ ὄντι, καὶ ἀνάλογον τῆς μασκκαράτας του, ἐπήγαινε, δηλαδὴ, νὰ κορτεσάρῃ τὴν ἐρωμένην του, καὶ νὰ τῆς ἐπιδώσῃ τὴν ἐρωτικὴν του ἐπιστολήν, ἣν ἐν τῷ κόλπῳ του εἶχε τοποθετήσῃ.

Καθ' ὁδὸν οἱ ἀγυιόπαιδες ἀκολουθοῦντες ὀπισθεν αὐτὸν ἐκραύγαζον.

— Αἱ αἱ, νὰ ἓνας κερατᾶς.

Κλητῆρ δὲ τις συναντήσας αὐτὸν τὸν ἐσταμάτησε καὶ

— Τίς εἶσαι; τὸν ἐρωτᾷ.

— Νὰ, δὲν μὲ βλέπεις, ἀπαντᾷ ὁ κ. Κουτοφέρην, εἶμαι μασκκαρᾶς.

— Ἐτσι; Βγάλε τότε τὴ μάσκα νὰ δῶ τὰ μούτρα σου, ἢ δὲν ξέρεις, ὅτι τὴν νύκτα δὲν ἐπιτρέπονται μουτσούνες;

Τέλος ὁ φίλος Κουτοφέρην ἐφίχασεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κατηγούλας του καὶ ἐπλησίασεν ὑπὸ τὸ παράθυρον αὐτῆς, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ τσάμι παρετήρησε τὴν κεφαλὴν της. Φαίνεται ὅτι ἐρόρει μαῦρον κεφαλόδεσμον, διότι ὑπ' αὐτὸν ἐλαμπύριζον οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ της.

— Κατῆνα, ἐψύθυσεν ὁ κ. Κουτοφέρην, σὺ εἶσαι; Κετλὴ σπέρα . . . Δὲν μὲ γνωρίζεις; Ἐγὼ εἶμαι καλέ.

Ἡ ἐν τῷ παραθύρῳ κεφαλὴ ἐφάνη ὑποσειομένη, ὁ δὲ κ. Κουτοφέρην ἐπανελάθε :

— Ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω μίαν σημείωσι γιὰ 'κεῖνο ποῦ ξέρεις . . . Πῶς εἶπες; . . . Δὲν ἀκουσα . . . Μὰ τί, θάρρεις πῶς εἶνε κἀνεὶς ἄλλος; Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Κουτοφέρην σου . . . ἄκοῦς; Ἐλα λοιπόν . . . Μὰ δὲν ὀμιλεῖς; . . . Οὐ, χωρατὰ ἀνοστα! Αἱ, ψίτ! . . . Ὁ θὰ σοῦ πετάξω πετραδάκι, καὶ θὰ σὲ βρέσω, μὰ τὸν Θεό. Δὲν μὲ πιστεύεις; Στάσου λοιπόν νὰ ἰδῆς!

Καὶ κύψας ἔλαβε λιθάριον, ὅπερ ἐσφενδόνισεν εἰς τὸ παράθυρον βοῶν καὶ ἐκτεινῶν τὴν ράβδον του.

— Ψίτ, ξύπνα!

Ἐπὶ τῷ ἐπιφωνήματι τούτῳ γάτος μέγας ἐπήδησε τοῦ παραθύρου καὶ ὡς ἀστραπὴ διήλθεν ὑπὸ τὰ σκέλη τοῦ Κουτοφέρην, ὅστις ἐμπλεος τρόμου ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Οἱ σκύλοι τῆς συνοικίας εἰς τὸν ἦγον τῶν κωδωνίσκων τοῦ Κουτοφέρην ὤρμησαν κατόπιν αὐτοῦ λυσσαλέοι, οὗτος δὲ ἐν τῇ φυγῇ του ἐρριψε τὴν ἀγκυλωτὴν ράβδον του. Οἱ εἰσίντες εἰς τὰς ὕλακας ἐξέρχονται τῶν οἰκιῶν των καὶ βίπτονται κατ' αὐτοῦ βοῶντες.

— Πιάστε τον, εἶνε νυκτοκλέπτης, μπουγαδάς, αὐτὸς ρημάζει τὴ γειτονιά!

Εἰς κλητῆρ κατὰ τύχην εὐρίσκειται πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸν δρᾷττει ἐκ τῆς οὐρᾶς, ἐξ οὗ ὁ Κουτοφέρην χάσας τὴν ἰσορροπίαν πίπτει ἀνάσκελα. Οἱ γείτονες τὸν περικυκλόνουν τότε καὶ πιστοποιοῦσι τὴν γνησιότητά του ὡς νυκτοκλέπτου, ὅσῳ μᾶλλον ἔφερε μεθ' ἐκυτοῦ καὶ τὰ

ὄργανα τῆς τέχνης του, τὴν μακρὰν ράβδον μὲ τὴν ἀγκυλῶν. Τούτων ὄλων ἕνεκα ὁ φίλος Κουτοφέρην, ἀνεκταῖς πολόγητος—διότι καὶ ἂν ἀπετόλμα νὰ εἶπῃ, ὅτι ἐπήγεν μασκκαρδισμένος νὰ κάμῃ ρεντεβοῦ, δὲν θὰ καθίστατο πιστευτός—ὠδηγήθη εἰς τὰ ἀστυνομικὰ μέγαρα, ὅπου ἐπέρκασε τὴν νύκτα του στὴ δροσά.

* *

Τὴν πρωΐαν ἤχθη πρὸ τοῦ ὑπαστυνόμου ὅπως ἀνακρίθῃ.

Καὶ τῷ λέγει ὁ ὑπαστυνόμος.

— Βρέ μασκκαρᾶ, μπερπάτη, τσακπίνη τοῦ δικύλου, κλέφτη, τί γύρευες στὰ ξένα παράθυρα;

Καὶ ὁ κ. Κουτοφέρην ἀπαντᾷ :

— Κύριε, μὲ συγχωρεῖς, ἔτσι δὲν ὑβρίζουν τοὺς ἀνθρώπους, ἠμπορεῖ νὰ ἦμαι μασκκαρᾶς, ἀλλὰ μετεμψισμένος . . . Ἐγὼ εἶμαι φοιτητής. Εἶμαι ὁ κ. Κουτοφέρην, ἀπὸ τὴν Κούλουρη . . . Καὶ πρόκειται μάλιστα νὰ δώσω καὶ ἐξετάσεις . . . Μὲ ξένα παράθυρα ἐγὼ δὲν ἔχω σχέσεις . . . Ἀλλὰ ἓνας γάτος ἐβάλε τοὺς σκύλους τῆς γειτονίας καὶ μὲ ἔβαλαν μπροστὰ, καὶ κοντὰ στοὺς σκύλους οἱ ἀνθρώποι, καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς οἱ κλητῆρες. . . Ὡστε συνέθη λάθος, παρεξήγησις . . .

— Τί λές, μωρὲ θεομπαζίκτη! Κοροῖδο . . . Κλητῆρες, ψάξετέ τον!

Καὶ ἐρεύνης γενομένης ἀνεκαλύθη καὶ κατεσχέθη ἡ ἐν τῷ κόλπῳ του ἐρωτικὴ ἐπιστολή, ἥτις ἀνοιχθεῖσα ἀνεγνώσθη εἰς ὑπήκοον πάντων, εἶχε δὲ ὡς ἐξῆς :

Φιλτάτη μου καὶ ὑπεραγαπωμένη Κατῆνα!

Ἐνθυμῶμαι τί μοῦ εἶπες προχθές; Δὲν θὰ γείνης καὶ σὺ μασκκαρᾶς; Καὶ ἐγὼ σοῦ ἀπάντησα.—Ἐκίστη σου λέξις εἶνε αὐτοκρατορικὴ διαταγή. Καὶ ἰδοὺ με, πᾶραι ἐν σχήματι διαβόλου, διότι καὶ ὁ διάβολος αὐτὸς ἤθελε λατρεύσει τὰ κάλλη σου, ἂν σὲ ἐβλεπε.

Κατῆνα τ' ὄνομά σου ἐγὼ θὰ στὸ ἀλλάξω,

Αἰκατερίνη νὰ σὲ πῶ ἴσως καὶ σὲ μακλάξω.

Τὰ χεῖλάκι σου; Κατῆνα

Ἐρυθρό 'ναι ὄλο, ἴνα

Τὴν καρδίαν μου μακρᾶνη

Κ' ἔπειτα μοῦ τὴν ἰάνη.

Ἀῤριον λοιπόν τὸ μεσονύκτιον ἐτοιμάσου ἴνα ἀμοιβαιοκλεφθοῦμε, ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου εἶνε τοσοῦτον σκληροτράχηλοι. Τὴν αἰθουσάν μου τὴν εὐπρέπησα καὶ ἡ εὐνὴ μὰς ἀναμμένη κενή.

Ὁ μέχρι δευτέρας παρουσίας λάτρης σου.

Κουτοφέρηνς.

Πρὸς τὴν κυρίαρ δεσποινίδα καὶ μέλλουσαν σύζυγόν μου ἀγαπητὴν Κατῆναν Ἀσπρομμάταν. I. X.

— Ἀσπρομμάταν; ἀνεβόησεν ὁ ὑπαστυνόμος, μωρὲ κοκοῦργε, αὐτὴ 'ναι ἀδελφὴ μου! Ὡ τὸν μουστερή! Σὺ εἶσαι λοιπόν ποῦ κάθε βράδυ δὲν ἀρίνεις τὴν γειτονιά νὰ κλεισῇ μάτι μὲ τὰ μακτολίνα. Λάθε αὐτὴν ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων σου!

Καὶ ἐπάφρασεν ἡ παλάμη τοῦ ὑπαστυνόμου προσκολληθεῖσα ὅλη ἐπὶ ξηρᾶς περὶεῖς τοῦ Κουτοφέρην, ὅστις ἐπετραύλισε:

— Τί κτυπᾶς ἔτσι; . . . ἔχετε λάθος ἐκ παρεξήγησεως . . . Ναι μὲν, μοιάζει τὸ ὄνομα ὡς τῆς ἀδελφῆς σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἀδελφὴ σας . . . εἶνε ἄλλη, καὶ μάλιστα εἰμπορεῖ νὰ σᾶς τὸ διαβεβαιώσῃ καὶ ἡ ἰδία . . . Ἐπειτα ἡ ἀδελφὴ σας, κύριε, δὲν ἦτο εἰς τὸ παράθυρό τὴν ὥρα ποῦ ἐγὼ ἀστειζόμην μὲ τὸν γάτο σας . . . καὶ διότι, ἐπειδὴ, δηλαδὴ ἔχετε λάθος . . .

Ἄντ' ἀπαντήσεως ὁ ὑπαστυνόμος τὸν πῆρε μὲ τῆς σβερακῆς καὶ οἰμώζοντα τὸν ἀπέπεμψε. Ἀλλὰ τὸ μασκκαρλίκι τοῦ φίλου Κουτοφέρην δὲν περιώρισθη εἰς ἐδῶ, διότι νυκτόβιοι ἀλλῆται τῷ ἀφῆρεσαν ἐκ τοῦ δωματίου τὴν μοναδικὴν ἐνδυμασίαν του καὶ ἠνάγκασαν τὸν φουκαρᾶ νὰ οἰκουρῇ μέχρι σήμερον μὲ τὴν διαβολικὴν του στολήν. Καὶ ἂν θέλετε πᾶμε νὰ τὸν δῆτε.

Παληάνθρωπος.

BAL COSTUMÉ.

Νὰ εἶχ μάτια δώδεκα νὰ ἐβλεπ τὸν μάλο, Ποῦ γίνεται μὲς στοῦ Μελα τὸ λουλουδάτο σπῆτι, καὶ νάχα λύραις ἐκατὸ γιὰ νὰ μπουρὸ νὰ ψάλλω ἐκεῖνο τὸν ἀθάνατο ἀφρὸ τοῦ Καμπανίτη. Ζαλίστηκα, ἐσάστισα, δὲν ξέρω πῶς ν' ἀρχίσω, τί πρῶτο καὶ τί ὕστερο νὰ γλυκοτραγουδήσω.

Ἐστραβωθήτε, μάτια μου στραβὰ καὶ ὀκτωμένε, νὰ δῆτε τὸν Παράδεισο μὲ τὰ Οὐρὶ τριγύρω, καὶ ἀνοιξετε, βουθοῦνε μου κατασυναχωμένε, νὰ πάρετε ἀναπνοὴ γεμάτη ἀπὸ μύρο. Μέσα σὲ τόση ὁμορφιὰ καὶ νερότη ζηλεμένη, ἂν καὶ γεμίξῃ ἡ κοιλιὰ, τὸ μάτι δὲν χορταίνει.

Προβάλλει μίαν Δόγισσα βελουδορορεμένη, μὲ τὸ πολὺ τῆς μάλαμκα τὰ μάτια μου σκοτίζει, καὶ ὄλο πᾶει καὶ ἔρχεται κατακακρωμένη. Ἄχ! δὲθὸ χιλιάδες τᾶλληρα ἡ Δόγισσα κοστίζει. Μονάχα τὸ κοστοῦμὶ τῆς ἂν μοῦδινε ἐκεῖνο, μ'μποροῦσα Δόγισσ καὶ ἐγὼ ἀληθινὸς νὰ γίνω.

Ναὶ ναὶ καὶ μίαν Ἀρτεμῖς μὲ βέλη εἰς τὴν πλάτη, φωταῖς ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ ἀπὸ τὰ μάτια γίνει, πότε τὸν ἓνα κνηγᾶ καὶ ἄλλο διπλωμάτη, καὶ πότε πάλι στέκεται καὶ ξεροκαταπίνει. Ὁ γέρο Φώρδ τῆς εἶχεται μὲ ὅλα τὰ σωστά του, στὸ πείσμα μὰς μελαχροινῆς, ποῦ ἔρχεται κοντὰ του.

Τὴν ἔπαθες, μελαχροινὴ κι' ἀφράτη Φαβορίτα,
 ὅπου σὲ βλέπω νὰ πετᾷς καὶ ὄχι νὰ χορεύῃς.
 — Ἡ Ἄρτεμις ἐπλήρωσε τὸν Πρέσβυ μὲ σαίτα,
 καὶ σὺ ἀλλάζεις χρώματα, θυμόνεις καὶ ζηλεύεις.
 Ἦσύχασε, μελαχροινὴ, γιὰ τοῦτο μὴ σὲ μελλῇ,
 καὶ ὅλα πάλι ζάχαρι θὰ γίνουνε καὶ μέλι.

Ἄμμ' τί σοῦ λέει ἡ ὕψη βασίλισσα ἐκείνη,
 ὅπου φορεῖ διαμάντινο ὅσπιν κερκλή στεφάνι,
 κι' ἡ μαρμαρένια πλάτη της χωρὶς μιλιά σ' ἀρίνει,
 καὶ μόλις ὡς ὅσπιν γόνυτο ὁ Ῥούκης θὰ τὴν φθάνῃ;
 Ἄπ' τούτη τὴ βασίλισσα μιὰ θὰ ζητοῦσα χάρι,
 νὰ μοῦδινε τὰ μπράτσα της νὰ τᾶχω μαξιλάρι.

Ἡ Μαργαρίτα ἡ ξανθὴ τοῦ Φάουστ ξεπροβάλλει...
 πῶς κουκατιάζει τῆς καρδιάς, χωρὶς νὰ ἔχη βέλη!
 Αὐτὴ ἔμπορεῖ καὶ τὸ Χριστὸ σὲ πειρασμὸ νὰ βάλῃ,
 καὶ κάθε Φάουστ ἀναυλα ὅσπιν διάβολο νὰ στέλλῃ.
 Σ' ἐνὸς τὸν ὦμο τὴ θωρῶ γλυκὰ γλυκὰ νὰ γέρνῃ,
 καὶ ἔξωρα ὁ διάβολος νομίζω πῶς μὲ πέρνει.

Πῶ! πῶ! ἡ Νύκτα ἔρχεται ὅσπιν ἄρμα της καθβάλα,
 κι' ἀντὶ σκοτάδι ν' ἀπλωθῇ μὲς ὅσπιν χοροῦ τῆ σφαίρα,
 ἀκτίνες φωτεινότερες σκορπίζονται ὅσπιν σῆλα....
 Ἄν τέτοιαις Νύκτες εἶχαμε, θὰ ἦταν πάντα μέρα.
 Μπαίνει κι' ἡ Νύκτα ὅσπιν χορὸ, πηδᾷ, στρηφογυρίζει,
 καὶ ὅλους μὲ τὴ λάμψη της θαμπώνει καὶ σκοτίζει.

Μὲ σκούφια κόκκινη ἔμπρὸς, χωριατοπούλα Ρῶσσα,
 ὅπου γελᾷ ἡ πρηνειὰ εἰς τὰ σεμνά σου χεῖλια,
 ποῦ δὲν μᾶς καμαρόνεσαι γιὰ τὰ πολλὰ σου γρόσα,
 καὶ τὴν καρδιά σου δὲν κεντᾷ ὁ εὐθύνος καὶ ἡ ζήλεια.
 Ἄν λαχταροῦν τὴ ντροπαλὴ οἱ ἄλλοι ὠμορφιά σου,
 μὰ εἶναι ὠμορφότερη γιὰ μένα ἡ καρδιά σου.

Σὲ βλέπω, οἰκοδέσποινα, σὲ βλέπω, Ἰσπανιόλα,
 γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητη ὅσπιν θέσι σου δὲν μένεις,
 ἐδῶ κι' ἐκεῖ εὐρίσκεισαι γιὰ νὰ προφθάσῃς ὅσπιν ὄλα,
 καὶ μόνο μὲ τὸ γέλοιο σου τοὺς νηστικούς χορταίνεις.
 Μὲ τόση περιποίησι, μὲ τόση καλοσύνη,
 ποῖός εἴμπορεῖ ἀμέθυστος ἀπὸ χαρὰ νὰ μείνῃ;

Σὰς βλέπω, Ἀρλεκίνοι μου, σὰς βλέπω, Καλαθρέζοι,
 σὰς βλέπω Νύκτες, Μάγισσαι, μὲ ρόδα καὶ στεφάνια,
 μὰ βλέπω, καὶ Ὀλύμπιο τριγύρω μου τραπέζι,
 κι' εὐθὺς ἐνθουσιάζομαι καὶ πίνω μιὰ σαμπάνια.
 ὦ! νὰ καὶ ὁ Γλυκύτατος μὲ γέλοιο εἰς τὰ χεῖλια,
 κι' ὁ Μπούμπουλης μονολογεῖ κοντὰ του γιὰ τορπίλλια.

— Ἐλάτε, φίλε κύριε Πρωθυπουργέ, νὰ πιοῦμε
 ἄλλο κρασάκι τοῦ Βορδῶ σ' αὐτὸ τὸ πνηγύρι...
 Ἐλάτε μὲσα ὅσπιν χορὸ κι' οἱ δυὸ νὰ εὐχηθοῦμε
 εἰρηνικὰ νὰ πάρομε τὸ Ζάγκο καὶ Κριτῆρι.
 Σὰς εὐχομαι, Πρωθυπουργέ, καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
 καὶ νὰ σὰς δῶ ἀνάποδα ἑμιὰ μέρα... ὅσπιν κρεμάλα.

Ἐνας σωστὸς Κισλάραγας μοῦ κόβει τὸν ἀέρα,
 ἐνῶ τὸν βλέπεις, ἔξωρα τὸ μᾶτι σου τὸν χάνει,
 ποῦ εἶναι; τί νὰ ἔγινε; ... ὦ! νάτος ἐκεῖ πέρα!
 νομίζεις πῶς ξετρούπωσε ἀπὸ μακρὸ φουστάνι.
 Καμμιά γιὰ τὸν Κισλάραγα κυρία μὴν τρομάξῃ,
 σὰς βεβαιῶ πῶς δὲν ἔμπορεῖ καθόλου νὰ πειραξῇ.

ὦ φουστανέλλα φουντωτὴ καὶ τόσο δοξασμένη,
 ποῦ μιὰ φορὰ ἐστύλιζες κομμιά χριτωμένα,
 σὲ βλέπω μὲσα ὅσπιν χορὸ, ἀλλὰ μασκαραμμένη,
 καὶ ὅλοι κι' ὄλαι σὲ γελοῦν καὶ παίζουνε μὲ σένα.
 Σὺ ποῦπρεπε μιὰ ἄγρια ἐνθύμησι νὰ μένης,
 κοστοῦμι ἀποκρηάτικο σοῦ ἔμελλε νὰ γένῃς.

Ἐ! δὲν πειράζει, καὶ κανεὶς μὴ στέκλη λυπημένος,
 καὶ ἂν ἐνθουσιάζηται γι' αὐτὴ τὴ φουστανέλλα,
 μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, καὶ εἶμαι μεθυσμένος,
 καὶ τὸ κρασί καμμιά φορὰ φέρνει καὶ ἄλλο τρέλλα.
 Ἄκους ἐκεῖ! μὲς ὅσπιν χοροῦ τὰ ἀνοικτὰ σαλόνια
 γιὰ φουστανέλλαις νὰ μιλῶ καὶ περασμένα χρόνια!

Νὰ δά! καὶ ἀμυγκάρευτοι χορεύουν γκλονάδες,
 κανεὶς σταθάτος μὲ κοστοῦμι ὅσπιν μπάλο δὲν ἐφάνῃ,
 καὶ ὅμως ἔπεσαν σωστοὶ κι' ἐκεῖνοι μασκαραδες,
 καὶ πλὴ φιγοῦρα θάκωναν μὲ τὰ καινούρια κρόνη.
 Χορεύουνε λεβέντικα, ἀστράφτουν τὰ γκλόνια,
 μυρίζει καὶ ἡ σπάθα τους αὐτὴ ἀπὸ κολόνια.

Χορεύετε, χορεύετε, κι' ἐγὼ μονάχος πίνω
 ὅσπιν Ἰσπανιόλας τὴν ὑγειὰ καὶ τοῦ οἰκοδεσπότη,
 καὶ ποῦ καὶ ποῦ ὅσπιν γλέντι μου καμμιά φωνὴ ἀφίνω:
 «Γεῖά σου, ἀσίκη Μπούμπουλη καὶ γέρο Παναγιώτη».
 Ἐμέθυσα ὅσπιν ἀληθινὰ, καὶ μόνος μου σαλτάρω...
 Ἄερα, τόπο, ὄλοι σὰς, κατήφορο νὰ πάρω.

Souris.

Εἰς τὸ ἄμα τῆ εἰσόδῃ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Κρεο-
 πωλεσιῶν τῶν **Ἀδελφῶν Γυφτοπούλων** θὰ πωλοῦνται
 καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἀπόκρεω ὑγιέστατοι καὶ πα-
 χύτατοι **ἀμνοί.**

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»